

Rezumat

Andrei Gocan

Obiectivul acestui studiu este de a oferi o perspectivă asupra stilului de interpretare al lui Otto Klemperer în repertoriul care i-a marcat incontestabil cariera lungă și fructuoasă mai mult decât oricare altul – simfoniile de Beethoven.

Un scurt capitol biografic conturează lumea muzicală a lui Klemperer. Se stabilește astfel legătura sa cu generația anterioară de dirijori-compozitori, în special cu Mahler, în care Klemperer a găsit un mentor și un model. Urmează apoi ascensiunea carierei lui Klemperer în teatrele de operă germane și mandatul său de succes la Opera Kroll, exilul său în America, întoarcerea în Europa și ultimul și cel mai cunoscut angajament al său cu Philharmonia Orchestra. Sunt detaliate politicile de programare în fiecare etapă a carierei sale, pentru a oferi o imagine a repertoriului lui Klemperer în împletirea echilibrată a tradiției și modernității.

Interpretarea este înrădăcinată în decizii practice, de aceea investigația noastră privește mai întâi modul în care Klemperer utilizează tempoul. De la Wagner știm că determinarea tempoului corect este cea mai importantă datorie a dirijorului. Observând modul în care principiile wagneriene de manipulare a tempoului au influențat fiecare generație de dirijori până la Klemperer, ne putem forma o imagine clară despre ceea ce este comun și ceea ce este diferit în stilul de interpretare al lui Klemperer în simfoniile de Beethoven. Acest capitol conține analize de tempo detaliate a 23 de înregistrări ale simfoniilor de Beethoven, în interpretările lui Nikisch, Strauss și Klemperer.

Un alt aspect practic al interpretării este balansul orchestral, care uneori necesită retușuri de orchestrație. Într-adevăr, practica intervențiilor în orchestrație, deși oarecum controversată, este totuși una adânc înrădăcinată în tradiția de interpretare. Ideile lui Wagner de clarificare a balansului orchestral și de retușuri sunt urmărite în exemple din partiturile adnotate ale câtorva mari dirijori. În acest context, utilizarea de către Klemperer a retușurilor de orchestrație se distinge ca fiind mai rezervată, și atitudinea sa față de orchestrația originală, mai obiectivă.

Analiza influenței lui Klemperer asupra sunetului prin tehnica sa dirijorală dezvăluie eficacitatea gesturilor sale în obținerea proeminenței instrumentelor de suflat din lemn în sunetul său orchestral caracteristic. Este prezentată de asemenea înțelegerea sa cu privire la tehnica instrumentală a coardelor, cu exemple de arcușe ce contribuie la articulația și sunetul său.

În cele din urmă, o comparație directă cu Bruno Walter, un alt discipol al lui Mahler, a cărui interpretare a fost mult mai în concordanță cu stilul epocii sale, oferă un prilej ideal pentru a înțelege unicitatea lui Klemperer, în special în ceea ce privește tempoul și lumea sonoră.